

ΞΑΦΝΟΥ' μπροστά του έφάνηκε
'Η μάγισσα, πού χρόνια έκαρτερούσε,
Καί σάν τρελλός 'στήν ύψη της
Γυρεύει τή χαρά, πού έλαχταρούσε.

Φλόγαις σκορπούν τά μάτια της
Καί μέσα 'στήν καρδιά ν' ανάθουν νοιώθει
'Η φλόγαις, πού δέ γνώριζε,
Καί νά ξυπνούν κ' οί κοιμισμένοι πόθοι.

Σέρνετ' έμπρός της, σέρνεται
'Ο νεός, πού ξέρει μόνο ν' αγάπη,
Καί 'στή θερμήν αγάπη του
'Η μάγισσα γλυκά χαμογελάει.

Καί τόν φιλοῦν τά χείλη της
Κι' άλλη φωτιά τ' ανάθουν μέσ' στα στήθια
Δική του είν' ή μάγισσα!
Τά μάτια της τού λένε τήν' αλήθεια

Καί σπαρταράει στα πόδια της
Κι' όλο για τήν αγάπη του τής λέει.
Καί τόν άκού' ή μάγισσα
Γι' αυτή τήν εύτυχία του νά κλαίη.

'Η μύρη νύχτα έπέρασε
Κι' ό νεός άπ' τήν αγάπη σιγοσβένει
Μά ή μάγισσα 'στών πόνο του
Μονάχο τόν άφίνει νά πεθαινή.

(1899)

ΗΛΙΑΣ ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

